

[Kjær Rasmussen.]

over det problem. Vi har dog en form for tilidsmandsbeskyttelse her til lands. I dag kan virksomhedsledelsen blot fyre ham som repræsentant, så vidt jeg er orienteret, hvis han skulle vise sig at være for emsig i tjenesten. Man må altså have opmærksomheden henvendt på, at der indføres sikkerhed for sikkerhedsrepræsentanterne.

Der er mange, mange andre problemer med hensyn til arbejderbeskyttelse, som forslaget overhovedet ikke berører. Det er en kendsgerning, at der i dag udføres mere og mere arbejde, som må karakteriseres som sundhedsfarligt. Ja vel, vil man så sige, men vi har da bedriftslægerne eller fabrikslægerne til at kontrollere disse tilfælde. Her skal man imidlertid bare gøre sig klart, at bedriftslægen er ansat af virksomhedsledelsen, og som sådan kan han naturligvis ikke være uvildig. Det er almindelig kendt fra arbejdspladserne, at tilkaldes bedriftslægen, ja, så går han først op på ledelsens kontor. Arbejderne ser han ret sjældent dér, hvor de går, altså på arbejdsgulvet, f. eks. i en ulidelig stank af giftige stoffer.

Men så er der selvfølgelig arbejdslægerne, som er ansat af direktoratet for arbejdstilsynet. Så vidt jeg er orienteret, findes der 16 af slagsen, hvoraf flertallet befinder sig i hovedstaden, nogle af dem arbejder vist endda på deltid. Dette beskedne antal må naturligvis bevirke, at virksomhederne sjældent får besøg af arbejdslægen. Han kommer nærmest til at fungere som virksomhedens eller rettets som statsens sovepille, der udadtil skal give offentligheden det indtryk, at de sundhedsmæssige forhold på arbejdspladserne skam er i orden. Under et senere punkt på dagsordenen vil vi få lejlighed til at drøfte det, der er realiteten i alt dette her, nemlig at alt er i skønneste orden, fordi arbejderbeskyttelsesloven i alt for høj grad tilgodeser arbejdsgivernes interesser.

Vi mener godt, man kunne undvære bedriftslægen og i stedet for nøjes med egen læge. Vi mener, at arbejderne må have deres eget beslutningsdygtige sikkerhedsudvalg med ret til at undersøge, hvad det ønsker at undersøge på fabrikken. Og som følge heraf mener vi endelig, at arbejdstilsynet som et af den kapitalistiske stats forvaltningsapparater udmærket kunne frigøres fra det offentlige. Disse krav gennemførelse medfø-

rer ikke revolution, lad mig berolige med det, men på baggrund af den stærke integration mellem stat og kapital må de så afgjort anses for at være til arbejderpartens fordel.

**Hanne Reintoft:** Det turde være aldeles rimeligt og nødvendigt at tage arbejderbeskyttelsesloven op til en meget grundig revision, og den bør ikke lade vente længe på sig. Vi har et meget højt antal af arbejdsulykker her i landet, og dette forbundet med vores ringe udviklede bedriftslægesystem og vores mangelfulde erstatning ved sygdom og ulykke gør problemet meget presserende.

Der anmeldes hvert år her i landet knap 60.000 tilskadekomster under arbejdet med over 3 dages fravær. De direkte udgifter f. eks. til dagpenge og invaliditetserstatning beløber sig til ca. 50 mill. kr. årligt, men hvis vi medtager de indirekte udgifter, produktionstab, hospitalsbehandling, revålivering osv., så kommer vi op på et tal omkring de 600 mill. kr. Vi har 200 tilskadekomster pr. arbejdsdag, 25 pr. arbejdstime, og det koster os 2 mill. kr. om dagen at reparere på arbejdsulykkerne.

At loven ikke er tilstrækkelig god, at sikkerhedstjenesten ikke er udbygget tilfredsstillende, og at arbejdstilsynet ikke fungerer effektivt nok, ligger klart. Blandt alle disse tal skal selvfølgelig ikke glemmes den menneskelige ulykke og den smerte og de familiemæssige problemer, det medfører.

Det må være et rimeligt krav at få antallet af ingeniører under fabriktilsynet udvidet, så der kan være inspektion betydelig hyppigere og ikke mindst betydelig grundigere. Samtidig må vi også fra lovgivningsmagtens side rette blikket anderledes grundigt mod sikkerhedstjenesten. Inden for mange brancher fungerer den ikke tilstrækkelig godt. Vi har f. eks. haft en lang række eksempler på, at sikkerheden inden for byggeriet lader meget tilbage at ønske. Vi havde for ganske nylig et meget tragisk eksempel.

Man skulle måske i den forbindelse også fremhæve, at kompetence og ansvarsfordeling mellem arbejdstilsyn og arbejdsvalgte sikkerhedsrepræsentanter bør fastlægges grundigere. Ministeren vil måske overveje dette, eventuelt i cirkulæreform; der verserer jo lige for øjeblikket en lille sag ude fra filtergrunden, hvor arbejdstilsynet prøver at